

го напускало и въ чернитѣ дни на заточението му въ малоазийския градъ Гюзель-хисаръ. Отъ тоя градъ той се тжжи съ писмо на българския търговецъ въ Цариградъ Н. П. Тъпчилещовъ. Отъ това писмо отъ 12 априли 1863 г. (сп. Минало, год. I, кн. 2, стр. 193 сл.) ще приведа слѣднитѣ редове:

„На лѣто 1838 бехъ момче отъ 18 години, отъ тогава почехъ да любимъ родатъ нашъ Болгарски и се превручихъ на Божія помысль, но безъ да престанемъ да сумъ гонитель прелажливите гречулій, съ восхищенность почехъ да опровергавамъ нихните лукавства и неправды... Препири съ грцы за да си бранимъ родатъ ни болгарскій. Велико мученіе 2½ години отъ скудость, отъ самота, отъ хули, отъ препири... Наконецъ ударъ ме найде, щехъ да умрамъ, който живимъ не за мене, но за името на превозлюбленаго ми рода болгарскаго...

И. Х. Константиновъ“.

12 априлъ 1863 год.

Гюзель Хисаръ.

1863 г.

№ 171.

Неврокопъ.

За събуждането на българщината въ Неврокопъ и за празнуването тамъ на празника св. Кирилъ и Методи прѣзъ 1863 г. намираме вѣсти въ едно писмо на Георги Костовъ до Стефана Захариевъ въ Пазарджикъ. Писмото се пази въ Етнографския музей въ София, инв. № 1209. Ето часть отъ това писмо:

До негово родолюбие Г. Стефана Захарйеву.

Здравствуй за многое лета. Като достигнахме днесъ майя благополучно 11:ый день, сговорихме са Българската община да си направиме празника днесъ на светаго Кирила и Методия и да служиме служба по Български, а гржкоманите не дадоха, ими ни са смееха каковъ е тойзи празникъ, то е празникъ свети Букъ и свети Джпъ и заповедаха на свещеникатъ да не иде вечерта на вечернина за да не влеземе сасъ сила у църквата и в утринта така направиха, а ние отидохме на нащо си Българско училище и си све-